

Barcelona, 13 de gener de 2011

ANY IV. núm. **108**

Profetisme de la vida religiosa

MOLT IMPORTANT:

DATA LÍMIT I IMPRORRROGABLE PER A LA INSCRIPCIÓ AL SIMPOSI: 19 de gener, dimecres

Celebrem el Simposi dels 30 anys de la creació de l'URC. Un motiu d'agraïment a Déu, de joia, de trobada, de reflexió, de visió de futur, de compromís i de servei.

TOTHOM HI ÉS CONVIDAT!

La Unió de Religiosos de Catalunya (URC) celebra el dissabte 22 de gener a Barcelona un Simposi amb motiu de la celebració dels 30 anys de la seva creació sobre «Profetisme de la vida religiosa en un cristianisme de diàspora».

Quan el Dret Canònic afirma que «l'estat de vida consagrada, per la seva naturalesa, no és ni clerical ni laïcal» (cànon 588 § 1) defineix amb claredat un fet que sovint s'oblida. La divisió entre clerical i laïcal apunta a la dimensió institucional de l'Església. La vida religiosa, al contrari, se situa en una dimensió carismàtica i escatològica, diferent de l'anterior. Els religiosos poden ser sacerdots o germans, però aquesta divisió és secundària en la seva essència, tot i que les realitats històriques han creat diferències importants. La vida consagrada masculina té dos riscos als quals ha de prestar molta atenció. Els religiosos sacerdots poden accentuar la seva dimensió clerical de manera que s'apartin de la seva naturalesa de vida religiosa. S'abandona el profetisme en nom de la clericalització. Els religiosos germans es poden concentrar en la seva dimensió laïcal i desviar-se de la seva característica peculiar de vida religiosa. Releguen el profetisme en nom de la transformació de les coses en aplicació de la reialesa laïcal. Quan uns i altres es deixen temptar en els aspectes secundaris, clerical i laïcal, abandonen el terreny que els és propi i s'allunyen del profetisme i de l'escatologia, que són els seus trets definitoris i que no compten amb el poder i el prestigi que comporta sovint la dimensió clerical. Les religioses, com que no poden accedir al sacerdoci, tenen menys riscos, però en determinats moments històrics han imitat el model masculí i han introduït divisions internes en la seva classe única, com a mares i germanes.

Algunes valoracions que s'han produït en els darrers mesos des d'importants llocs eclesials sobre la vida religiosa han atribuït els seus problemes actuals a una aplicació distorsionada de les decisions conciliars o a altres

motius discutibles. Es presenta una visió esbiaixada i es focalitzen els problemes perdent de vista la situació general de l'Església. Consola observar l'equilibri i la proximitat del papa Benet XVI envers la vida religiosa, a la qual dóna suport sense vacil·lacions i amb manifesta clarividència.

Simón Pedro Arnold, monjo benedictí a Bolívia i assessor teològic de la CLAR, afirma: «Ens hem oblidat que el que ens és propi és situar al costat dels màrtirs i dels sants i santes més que dels doctors o pastors. Hem preferit ser un model institucional aplaudit que ser un signe humil, criticat i incòmode. Si continuem en aquesta postura jeràrquica, aviat donarem la raó als que profetitzen la nostra defunció eminent. La nostra resurrecció com a vida consagrada està en l'abandonament d'aquest espai usurpat i en la reconciliació amb la nostra pàtria originària: la vida carismàtica» (*¡Tú, Sígueme! Diez años de reflexión teológica sobre la vida religiosa latinoamericana*, p. 36).

Resulta tan necessari com apassionant reflexionar per recuperar **l'espai propi de la vida consagrada**, que no és ni clerical ni laïcal. Sense aquesta perspectiva de fons, la vida del religiós germà i de les religioses sembla com una realitat de segon pla, perquè s'observa des de l'òptica clerical. Aleshores el que és secundari es transforma en essencial i es perd el que és específic. De cap manera aquestes diferències impliquen cap amenaça a la comunitat eclesial. Al contrari, la garanteixen.

Lluís Serra Llansana

Simposi: URC, 30 ANYS DE COMUNITAT I DIÀLEG

Profetisme de la vida religiosa en un cristianisme de diàspora

Johann Baptist Metz escriu:

Això hauria de recordar també –en la nostra era postmoderna i amiga de mites– el nostre testimoniatge cristià de Déu. En definitiva, també a nosaltres se'ns pot aplicar que qui sent el missatge de la resurrecció de Crist de tal manera que resulta inaudible el crit del crucificat no està sentint l'evangeli, sinó un mite de triomfador. Qui sent el missatge cristià de tal manera que no hi té res a esperar, sinó només «constatar» alguna cosa, sent malament, no entén res. Tampoc la cristologia manca d'inquietud escatològica; tampoc ella manca d'aquell crit amb el qual, com és ben sabut, arriba a la seva fi no només l'Antic Testament, sinó també el Nou Testament, aquell crit que nosaltres hem fet callar míticament i idealistament.

Aleteja sobre el cristianisme un hàbit d'irreconciliació. Espantar-lo no seria expressió d'una fe forta, sinó de poca fe. ¿Creiem en Déu, o creiem en la nostra fe en Déu i, per tant, més aviat en nosaltres mateixos, en allò pel que ens

agrada tenir-nos? ¿Una fe que no creu en si mateixa, sinó en Déu, no revesteix forçosament en aquest món la forma d'una interpel·lació en tensa espera al llarg del temps? No són preguntes vagues i dubitatives, sinó interpel·lacions apassionades les que formen part d'aquella passió de Déu de la qual avui hauríem de procurar informar-nos. ¿No hi ha potser en la nostra espiritualitat cristiana massa cants i molt pocs crits, massa aclamacions joioses i molt poca tristesa, massa beneplàcits i molt poca nostàlgia, massa consol i molt poques ganes de consolació?

Aquesta última pregunta em sembla decisiva també, i precisament, davant els joves. Es nodreix de la primera benaurança de Jesús, que no és vàlida només per a vides esgotades que ho xifren tot en el suport i la seguretat.

(Johann Baptist Metz & Tiemo Rainer Peters (1992), *Pasión de Dios. La existencia de órdenes religiosas hoy*. Barcelona: Herder, p. 28)

DATA	22 de gener de 2011, dissabte	
LLOC	Barcelona Col·legi La Salle Bonanova	
PROGRAMA	09.30 h	Lliurament del material
	10.00 h	Presentació del Simposi
	10.15 h	Primera ponència L'itinerari profètic de la vida religiosa a Catalunya en trenta anys de canvis Jesús Renau , jesuïta
	11.15 h	Descans
	11.45 h	Segona ponència Profetes en un cristianisme de diàspora Teresa Forcades , benedictina
	13.00 h	Col·loqui
	13.45 h	Dinar
	16.00 h	Tercera ponència Una relectura profètica i agosarada: El que és nou demana novetat Margarida Bofarull , societat del Sagrat Cor
	17.00 h	Clausura
	17.30 h	Fi del Simposi
PREU	Inscripció al Simposi: 10 € Inscripció al Simposi + dinar: 25 € Les reserves al dinar es realitzaran per ordre rigorós d'inscripció fins a un límit de 400 inscrits. Si superen aquest nombre, només podrà haver-hi inscripció al Simposi	
INSCRIPCIONS	UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA Dos procediments d'inscripció: ▶ Telefonar a la Noemí (de dilluns a divendres, de 3 a 7 de la tarda) al número 93 302 43 67 ▶ Escriure un correu electrònic a urc.info@gmail.com , amb el nom, cognoms, institut religiós, adreça electrònica i telèfon, tot indicant en l'assumpte: Simposi	

PAGAMENT Ingress o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"
2100-3040-06-22-00340826
Indiqueu el nom i el cognom de la persona que s'hi inscriu i al costat la lletra S

No espereu a fer les inscripcions a l'últim moment! DATA LÍMIT: 19 DE GENER

Estació d'enllaç: "Cridats! Amb clau de 'clown'"

CRIDATS!
Estació d'enllaç
21 gener 2011
Casal Lloia
(Balmes, 138 22-24 hores)

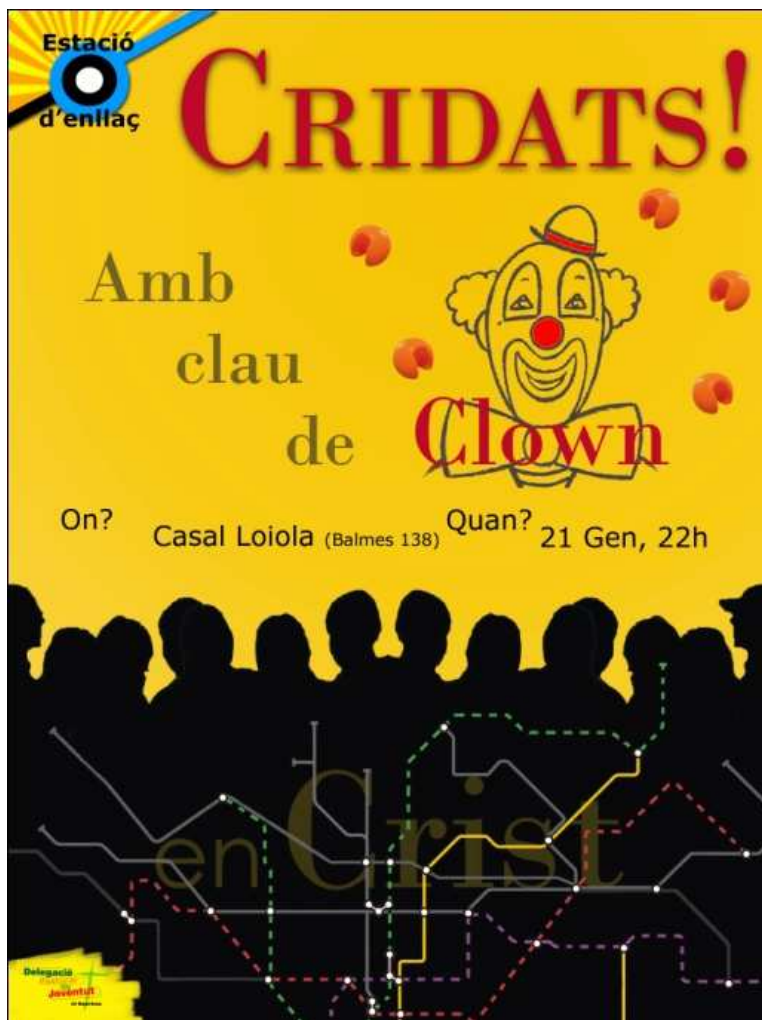
Per carrers i places van apareixent cartells amb colors molt cridaners que anuncien l'espectacle. Una furgoneta amb molt bona megafonia anuncia que el 21 de gener al Casal Lloia un *clown* ens donarà a conèixer una Bona Nova: «Vine i segueix-me».

El *clown* ens presentarà uns amics seus que van escoltar la crida:

- Sor **Lucía Caram**: una monja contemplativa que amb el silenci, la pregària i el diàleg encomana solidaritat i servei.
- El **Pere Castanyé**, un germà marista, amic dels joves i dels infants.
- L'**Arkaiz** i la **Marga**, un matrimoni jove compromesos també amb els joves
- i el **Jordi Tres**, prevere, servidor de la comunitat cristiana.

L'espectacle s'anuncia pels carrers i places i entre el poble comença a sorgir el desig d'assistir-hi per veure el *clown*, els seus amics, i també per veure com ells poden respondre a la crida que van sentint.

Ens veiem a la propera estació d'enllaç.
I, no oblideu convidar els joves del vostre entorn.

Vocalia de Pastoral Juvenil i Vocacional de l'URC
Delegació de Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona

Els Fills de la Sagrada Família han acabat el XXII Capítol General: «Missatgers de la Bona Nova de Natzaret»

El passat dia 8 d'aquest mes, al santuari sant Josep Manyanet de Barcelona, els religiosos Fills de la Sagrada Família han acabat el XXII Capítol General de la seva congregació.

Durant els dies que han estat reunits al Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet de Begues, els capitulars, procedents d'Espanya, Itàlia, Estats Units, Mèxic, Colòmbia, Veneçuela, Brasil i Argentina, han reflexionat sobre els diversos aspectes de la seva vida religiosa i apostòlica sota el lema: «Missatgers de la Bona Nova de Natzaret».

En un missatge que han dirigit els Pares Capitulars a tot l'Institut, afirmen: «La família és la gran protagonista d'avui i l'espiritualitat de la Sagrada Família és un do que Déu ofereix a l'Església i a la societat. El present i el futur de la humanitat passen per la família i els Fills de la Sagrada Família, des de Natzaret, seguint l'exemple de sant Josep Manyanet, ens sentim urgits a oferir aquest regal treballant amb, per i a favor de les famílies».

Els Pares Capitulars han renovat el Govern General de l'Institut per el pròxim sexenni 2011-2016. Han estat cridats a prestar aquest nou servei els religiosos següents: P. Jesús Díaz, S.F., Superior General; P. Antonio Pérez, S.F., Consultor Primer i Subdirector General; P. Pedro Mas, S.F., Consultor II; P. Josep M. Blanquet, S.F., Consultor III i Secretari General; P. Pedro Mejías, S.F., Consultor IV i Ecònom General.

El nou govern desitja impulsar el carisma que els Fills de la Sagrada Família han rebut del seu fundador per col·laborar en la nova evangelització a la qual el Papa ha convocat tota l'Església.

Barcelona, 10 de gener de 2011

125 anys de l'arribada de les Filles de Maria Auxiliadora a Barcelona

Celebració dels 125 anys de l'arribada de les Filles de Maria Auxiliadora a Barcelona

Les Filles de Maria Auxiliadora (Salesianes) us comuniquem, amb goig, l'inici dels actes del nostre 125è aniversari.

Ens reunirem el dia **24 de gener, a les 19 hores, a la Casa Provincial** per fer memòria històrica, celebrar l'Eucaristia i compartir un petit refrigeri.

COMPTEM AMB TU

Confirmeu, si us plau, la vostra assistència a 125anysfma@salesianas.net o trucant al **93 206 50 00**

Casa Provincial. Passeig Sant Joan Bosco, 24. 08017 Barcelona.

SARRIÀ, PORTA D'ENTRADA DE LES SALESIANES A ESPANYA

En començar el 2011, les Filles de Maria Auxiliadora (FMA) o Salesianes de Don Bosco celebrem els 125 anys de la nostra presència a Espanya. Procedents d'Itàlia, les primeres germanes vingueren a Sarrià, s'establiren a l'edifici de la *Torre Gironella* i formaren una comunitat que seria el primer nucli de l'actual *Col·legi Santa Dorotea*, situat en el núm. 24 del Passeig Sant Joan Bosco. Des d'aquest indret, la congregació s'estendria per tota la península.

La *Comunitat* i el *Col·legi* reben el nom de *Santa Dorotea* en honor de la senyora Dorotea de Chopitea, pionera en el seu temps en el compromís social, que demanà amb insistència a Don Bosco que les Salesianes vinguessin a Barcelona, i li donà, amb molt de sacrifici, els diners per comprar la casa.

Venim de lluny

Sí, venim de lluny, però sentim que el carisma salesià és sempre nou, i ens agrada recordar que a la part antiga dels edificis que freqüentem cada dia van esmerçar les seves energies en bé del barri i de la ciutat aquelles germanes que ens van transmetre el seu carisma.

Per a nosaltres, aquells primers temps foren de llegenda. Va ser el mateix Don Bosco qui, el 1886, quan va venir a visitar els *Tallers Salesians* de Sarrià, va veure la *Torre Gironella* en un terreny veí i manifestà la seva voluntat que les FMA fundessin la seva primera comunitat allí mateix. Aquelles quatre primeres germanes, vingudes de Nizza Monferrato (prop de Torí, Itàlia), tardarien poc menys de cinc anys a convertir aquella presència en un centre escolar de nenes. Des d'aleshores, tret del parèntesi de la Guerra Civil (1936-1939), l'escola

mai no ha tancat les portes, desplegant la seva vocació educativa que es va gestar, ja en temps dels fundadors Sant Joan Bosco i Santa Maria Dominica Mazzarello, a favor de les noies del nord d'Itàlia més necessitades d'instrucció, menystingudes de la societat.

Passió educativa

La passió educativa dels fundadors és per a nosaltres la gran herència i el gran repte en la nostra missió, sempre i en tots els models de societat.

Si en el temps de Don Bosco i Maria Mazzarello, a mitjan segle XIX al nord d'Itàlia la revolució industrial era la garantia de subsistència, amb tota la càrrega de pobresa i d'explotació que això comportava, amb munts de joves que pul·lulaven pels carrers sense trobar feina, ara vivim immersos en l'era de la globalització. Les relacions econòmiques entre països generen una enorme bretxa de desigualtat entre rics i pobres, atur i desorientació entre els joves. A més, els missatges que reben de la societat de consum no els ajuden al compromís i la responsabilitat. El nostre repte és transmetre als joves l'amor a la vida, a la dignitat pròpia i de les persones que tracten; a l'estudi, l'oració, la pròpia formació orientada al futur.

Les Salesianes lluitem per ells, per la globalització de la solidaritat, en companyia de tots els seglars amb qui compartim la nostra passió educativa. Des de molt diverses presències, atenem necessitats concretes de tota mena i oferim educació per al desenvolupament arreu del món. I també, amb diferents estratègies, lluitem contra les causes de la pobresa, que rau en les injustes relacions econòmiques entre els pobles dictades per les normes del lliure mercat. Estem convençudes que la fe que no es basa en la justícia social no té sentit.

La nostra fundadora, de família pobra i camperola com la de Sant Joan Bosco, va orientar la seva vocació entre els més necessitats: les joves, els joves, les dones, els més petits i pobres. Les Salesianes volem fer com ella, tot aplicant el *Sistema Preventiu* de Don Bosco; és a dir,

oferir una educació que surti del cor i que estimuli amb raonaments i no amb amenaces, i mostrant-los amb amor el camí que porta a Déu Pare de tots. I Maria, l'Auxiliadora, és per a nosaltres la mestra d'espiritualitat i la persona plenament realitzada.

Presentes a la societat de la comunicació

Don Bosco i M. Mazzarello van ser grans comunicadors. Per això, arreu fem l'esforç de difondre el nostre carisma a través dels mitjans de comunicació. Sovint ens hem unit a la tasca editorial dels Salesians.

Volem aprendre a comunicar millor per educar millor, i fer que els nois i noies de les nostres plataformes educatives aprenguin a ser bons receptors i comunicadors de missatges, per poder exercir una ciutadania lliure i responsable.

Ens plau ara recordar que a Sarrià *l'Editorial Don Bosco* dels Salesians col·laborà amb les FMA des de 1968 en la confecció i difusió de la revista *Primavera*, per a noies, que el 1975 va passar a ser *En Marcha*, dirigida a lectors de tots dos sexes de 12 a 17 anys i que arribava bàsicament a les plataformes salesianes. Les dues publicacions van ser distingides pel *Ministerio de Cultura* amb el *Premio Nacional de Revistas Infantiles y Juveniles*; *En Marcha*, també per la *Comisión Episcopal de Medios de Comunicación Social* amb el premi *Bravo*.

Al llarg de quinze anys, *En Marcha* es filtrà en un mercat de revistes juvenils on l'èxit comercial anava lligat al sensacionalisme i a temes sobre les estrelles de l'espectacle i de la música moderna. Volia educar en el sentit crític i la participació ciutadana.

Passada aquesta etapa, vam donar nous passos per promoure entre els nens, nenes i joves el teatre, la música, les expressions artístiques. Vam organitzar els festivals *Amics del Teatre*, *COR's*, *ArtExpress* i d'altres. Seguim la tradició de Don Bosco i la de Maria D. Mazzarello, que organitzaven, amb la comunitat educativa, festes creadores d'ambients on es compartien il·lusions, camí de compromís i realització personal. En l'estil salesià, les expressions artístiques i les festes són un element educatiu de primer ordre.

«Amb tu»

La celebració dels 125 anys de presència a Espanya de les FMA ens fa viure, a tota la Família Salesiana, educadors i persones que s'han format en els nostres ambients, un nou alè del carisma, d'allò que som i per què lluitem. Sempre ens hem acompanyat tots mútuament en la ingent tasca educativa.

Per això, l'eslògan de les celebracions és «125 anys amb tu». Ens acompanyem en aquest camí de fidelitat a la història i al moment actual, aquí i arreu del món. «Amb tu», mestra de Llengua i Socials, que fas comprendre i respectar el pluralisme de la societat. «Amb tu», jove voluntària que has tornat de Perú tocada per la imatge d'aquelles criatures mancades d'amor i de tot. «Amb tu», antic alumne periodista que lluites per no alimentar la vessant consumista dels lectors. «Amb vosaltres», mare i pare de família que eduqueu els vostres fills amb l'estil

salesià... Els projectes són de tots i totes. Esperem seguir amb el compromís de ser llevat en la massa, església viva, testimonis de l'Amor.

Carme Canadell, FMA

Homenatge a Raimon Panikkar

Informació de l'acte d'homenatge que tindrà lloc al pensador català contemporani més reconegut internacionalment, Raimon Panikkar. En aquest acte es glossarà la vida i el pensament de Panikkar de la mà de dues persones que el van conèixer molt bé i que ens permetran fer una aproximació a la seva figura. L'acte també servirà per presentar el darrer llibre publicat de l'Opera Omnia Pluralisme i interculturalitat (Fragmenta) i l'últim número monogràfic de la revista *La Xarxa de Manresa*, que es dedica íntegrament a la figura de Panikkar.

Hi intervindran:

- **Xavier Melloni Ribas**, antropòleg, teòleg i fenomenòleg de la religió
- **Xavier Serra Narciso**, catedràtic de Filosofia i coordinador de l'edició catalana de l'Opera Omnia Raimon Panikkar
- **Presenta l'acte i modera: Jordi Simon**, president de l'Associació Sociocultural Xarxa de Manresa i director de la revista *La Xarxa de Manresa*

Dia: Divendres 14 de gener de 2011

Lloc: Auditori Plana de l'Om de la Fundació Caixa Manresa (plana de l'Om, 5 - Manresa)

Hora: 20 hores

Organitzen: Associació Sociocultural Xarxa de Manresa i Fragmenta Editorial amb la col·laboració de la Fundació Caixa Manresa.

Pregària i espiritualitat... a través d'Internet

Un regal

Ho escrivia una persona en felicitar l'any «et desitjo un bon any; de fet ens el regalen nou i bo... que no l'espatllem». Viure amb l'actitud d'aquell a qui la vida, el temps, les persones... li són regalades és una de les claus per la felicitat. El contrari és viure com si sempre ens estiguessin devent alguna cosa. No som ingenus, sabem que és un any nou ple d'incerteses i d'interrogants, d'amenaques reals o imaginades, però això no hauria de fer perdre l'actitud bàsica de l'agraïment. Un any és el temps de l'oportunitat perquè es facin possible multitud de «desitjos essencials» que van molt més enllà, fins i tot, de l'economia, la salut o la mera supervivència. Demanem saber viure allò que ha de venir, sigui el que sigui, amb lucidesa, pau, agraïment i esperança.

Equip Pregaria.Cat

Notícies

Visites: Durant el 2010, el nostre web www.pregaria.cat ha rebut un total de 68.566 visites, el que suposa un increment del 25% de visites amb relació a l'any passat. A poc a poc i gràcies a la vostra ajuda, aquest recurs arriba a més i més gent. Gràcies!

Pregar amb Internet: Pregaria.cat, Espai Sagrat... són iniciatives que s'emmarquen en l'intent que l'espiritualitat i la pregària siguin presents en aquest nou mitjà que és Internet. Si sabeu llengües us recomanem també altres llocs germans: en francès, "Notre Dame de Web"; en anglès, "Pray as you go"; en castellà, "Pastoralsj". S'hi ofereix la possibilitat de recessos i d'altres noves eines per ajudar a viure una vida espiritual plena enmig de la societat de la informació.

CONFER (Justicia y solidaridad): dos documents per compartir

Con el nuevo año que ya va avanzando os enviamos **dos documentos elaborados por Cáritas Española** que nos pueden ayudar a orientarnos en esta compleja situación de crisis que estamos viviendo y las medidas políticas que se están tomando.

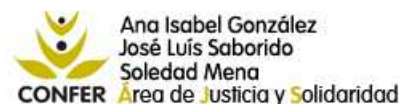
1) Una **valoración de la Reforma Laboral**: Este es un documento de cierta extensión (26 páginas) que incluye una explicación de los principales puntos de la reforma, la valoración por parte de distintas entidades (CEOE, sindicatos, universidad, grupos católicos) y la valoración por parte de Cáritas desde la perspectiva de los últimos. A pesar de su extensión creemos que merece la pena acercarnos a él en la medida en que cada uno/a pueda: una lectura reposada, una lectura rápida, un vistazo o sin más, la lectura de las conclusiones.

2) Un documento de **reflexión sobre la finalización de la ayuda a los parados de larga duración** (PRODI), más breve (tres páginas) e igualmente interesante.

Como siempre, agradecemos a Cáritas no solo su acción sino su reflexión y que la comparta con toda la Iglesia y la sociedad defendiendo los intereses de los últimos.

Si os parece oportuno, difundid los documentos.

Un fuerte abrazo

Jesús en el pensament d'un dels grans místics musulmans: Ibn'Arabî

Conferència: *Jesús en el pensament d'un dels grans místics musulmans: Ibn'Arabî*,
A càrrec de **Jaume Flaquer**, jesuïta, expert en relacions entre Cristianisme i Islam

Dia: 12 de gener de 2011

Hora: 19.30 h

Lloc: Migra Studium. C. Palau, 3 - Barcelona

Organitzen: Cristianisme i Justícia i Fundació Migra Studium

Jesús és un dels grans profetes de l'Islam. L'Alcorà el reconeix com un ésser beneït i protegit de les temptacions del dimoni. Ha estat concebut de Maria, verge, i se li atribueixen tal quantitat de miracles, que el fa especial entre els profetes. En aquesta conferència, Jaume Flaquer, recentment doctorat a la Sorbonne sobre el pensament d'Ibn'Arabî, presentarà la visió sobre Jesús d'una de les figures més notables del moviment místic musulmà. Ens donarà així claus per entendre millor la religió musulmana i la seva relació amb el cristianisme.

Cloenda del centenari de la presència marista a les Avellanes

Amb una trobada de germans celebrada el 2 de gener

G. Valerià Simon

El diumenge dia 2 de gener va ser una altra data especial per a les Avellanes. Aniversari de la fundació de l'Institut Marista (el 194!) i cloenda del centenari de la presència marista a la casa. La jornada va convocar un grup de seixanta germans de les comunitats encapçalats pel G. Maurice Berquet, provincial, i el G. Pere Ferré, vicari. També ens van acompanyar els vicaris generals dels bisbats d'Urgell i Lleida, Mn. Joan Pujol i Mn. Ramon Prat, que representaven els seus bisbats tan propers a la vida del monestir.

El programa començà amb un encontre a la sala de conferències. El G. Jaume Parés presentà l'acte i ens convidà a veure un vídeo preparat pels germans Feliu Martin i Ramon Rúbies on es recollien imatges i so dels diferents actes celebrats en el 2010 a la casa en ocasió del centenari. Un fort aplaudiment dels presents va agrair el treball fet per aquests germans amb gran encert. Podeu veure aquest magnífic reportatge clicant a:

<http://www.vimeo.com/18387933>

Després, el mateix G. Jaume ens adreçà la paraula i va fer un recordatori dels eixos d'aquesta efemèrides: un any que ha esdevingut com una ruta en el temps per mirar la història i alhora projectar-se en el futur. Precisà l'objectiu de fer d'aquest centenari una ocasió per integrar els joves en diferents moments de l'any, especialment a la Pasqua i a les trobades dels moviments maristes. Ressaltà també la significació profunda de la presència dels germans grans a la casa, símbol de la fidelitat de Déu. Finalment, comentà el fet del

progressiu coneixement i valoració de l'oferta de la casa en totes les seves vessants: espiritualitat, hostatgeria, arxius, natura... i anuncià el desig de posar campanes a la torre del monestir. Clogué la seva intervenció convidant a seguir alimentant el projecte cristià i marista d'una casa que és de tots els que volen fer-hi estada o visitar-la.

El G. Maurice, provincial, pronuncià les paraules que annexem al final de la notícia pel seu interès. A continuació es va fer la foto oficial dels assistents i **se celebrà una eucaristia** d'acció de gràcies. Concelebraren junt amb Mn. Joan i Mn. Ramon, el P. Mariano de la Cruz, afiliat a l'Institut, i Mn. Salvador Coll, capellà de la comunitat de Girona. **Mn. Ramon Prat va fer una homilia molt suggeridora** on ens convidava a fer una lectura profunda del fet que celebràvem i demanar a Déu que il·luminés la mirada interior del nostre cor i així viure des de l'esperança. I acabà amb una crida a creure des de la fe en una Paraula que proclama l'Església des de fa segles i que té una força singular: "la pel·lícula acaba bé!"

A continuació tot el grup es dirigí a la Verge del Puig, on es posà **una placa junt amb una olivera** jove que recordarà aquest centenari.

L'aperitiu i el dinar aplegà el grup al voltant de la taula i el G. Miquel Cubeles animà una **interessant estona d'animació**. Diferents grups de germans agrupats per les diferents èpoques de la seva estada a la casa van cantar nades del seu temps. Les melodies interpretades i el comiat van posar el final a la jornada que va expressar de bell nou el significat profund del títol del llibre publicat pel G. Lluís Serra en ocasió del centenari i que aviat tindrà la seva versió catalana: *La força de la fraternitat*. Una força que esperem que sigui l'eix del segon centenari de la nostra casa pairal dels Maristes a Catalunya. Per molts anys, Avellanes!

CLOENDA DEL CENTENARI. Les Avellanes, 2 de gener de 2011

Discurs del G. Maurice Berquet, provincial, pronunciat íntegrament en català

Un religiós francès declarava fa poc en una reunió: A mesura que els nostres instituts disminueixen en nombre, veiem com mai aniversaris de celebracions d'institucions, d'edificis: cinquanta anys, cent anys, dos-cents anys... Em pregunto. Volem multiplicar encara més els aniversaris? O bé volem manifestar la nostra fe en Déu i la nostra acció de gràcies per les meravelles que ell fa? Evidentment, és aquesta segona perspectiva la que ens reuneix avui.

Hem celebrat els cent anys de la presència marista en aquest lloc. Però sabem que ja havia estat habitat durant segles per altres religiosos. Va ser un plaer tenir entre nosaltres l'abat general dels Premonstratesos durant les celebracions del mes de setembre. La seva presència ens recordava que nosaltres, maristes, formem una baula dins la història de la vida religiosa d'aquest territori de Catalunya. Contemplant aquestes pedres mil·lenàries no

puç evitar pensar en tot el pes de vida que manifesten. Quants homes i quantes dones han contemplat aquestes pedres, han vingut a pregar, a buscar Déu...! Les pedres del monestir de les Avellanes són com un llibre obert sobre la vida de milers de persones de tots els temps. Expliquen una història sagrada i avui en fem memòria.

Els cent anys de presència marista expressen també una riquesa de vida que l'Esperit de Déu ha escampat al llarg d'aquests anys en aquest lloc sagrat. Quants germans han passat per aquí per seguir la seva formació! Quants han treballat en aquests murs per rehabilitar-los! Quants han mort i han estat enterrats al cementiri! Quants han donat la seva vida de manera tràgica durant la guerra! Sí, aquesta casa, marista des de fa cent anys, és també un reliquiari dels nostres germans. Mereixia realment la pena prendre temps per celebrar-ho, és a dir, fer memòria de l'acció de Déu en la vida de tots aquests homes.

Més recentment, quants homes i dones, maristes i no només maristes, han vingut per viure una experiència mística! Quants joves han vingut aquí per viure una renovació i revifar espiritualment amb motiu de la Pasqua Juvenil! Les Avellanes és un punt de referència en la història de la Província i de l'Institut.

Lloc de família on es gaudeix de la tranquil·litat del monestir, de la bellesa de la natura, del record de tants germans que ens han precedit... aquest monestir és la nostra casa pairal, L'Hermitage de Catalunya.

El germà Lluís Serra comparava l'escriptura del llibre del Centenari *La força de la fraternitat* amb un exercici de conducció de cotxe on cal mirar endavant, a través del parabrises, i darrere, a través del retrovisor. Les arrels són importants i donen un sentit a la història, però no esgoten tot el projecte.

Permeteu-me reprendre allò que jo mateix deia durant la celebració del centenari el passat mes de setembre: n'heu sentit un extracte en el vídeo que acabem de veure. Un centenari no és ni un punt final ni un punt de partida. És una etapa en el camí. El passat ens convida a mirar endavant, ens convida a la creativitat per tal que aquest lloc continuï essent un lloc de vida, de vida profunda, de vida amb Déu... Es tracta de seguir rere les petjades d'aquells que van inventar aquest lloc, d'aquells que el van transformar. La vida es fa palesa en els canvis, no en la conservació. Les pedres del Monestir ens parlen de tot el camí recorregut des del segle XII.

Veig amb molt de gust i interès el paper actual d'aquest edifici: centre de formació humana i cristiana, centre d'espiritualitat mariana i marista amb una comunitat dedicada a aquest servei d'acollida per a tothom: homes, dones, joves... Acolliment a aquells que cerquen un espai de profunditat a la seva vida. En aquest sentit, es recull de forma actual la tradició monàstica d'aquest lloc. També el Monestir acull la comunitat dels nostres germans grans malalts que, per la seva presència, donen testimoni de la fidelitat de Déu en llurs vides. És, alhora, un centre obert al seu entorn. Essent un Portal del Montsec, situa el Monestir de les Avellanes en la vida econòmica, cultural, ecològica i social de la comarca de la Noguera.

Mirant vers el futur podríem preguntar-nos: què serà aquest lloc d'aquí a cent anys? Ni jo ni vosaltres podem endevinar-ho. Però tinc un somni. Que es digui l'any 2110: «Aquí he descobert el sentit de la meua vida, aquí he sentit el rostre marià de l'Església, aquí vaig

quedar encisat per la natura, aquí vaig trobar la persona que va canviar la meua vida, aquí he caminat com a persona lliure...». Llavors, tots els esforços esmerçats en aquest lloc hauran donat fruit.

Gràcies als actors de les celebracions. Seria molt llarg enumerar la llista de tots els qui heu contribuït a l'organització dels actes del centenari. Voldria agrair particularment al germà Jaume, que ha estat el coordinador de tot aquest treball, i als diferents germans que han participat a la comissió Avellanes, que ha dissenyat el projecte i n'ha fet el seguiment des de fa tres anys; gràcies també a les persones que han assumit diferents responsabilitats o han preparat aspectes concrets dels actes duts a terme durant aquest any.

En aquest dia de cloenda del centenari no tanquem pas el llibre d'una bella història que ha conegut les seves hores de glòria i de tragèdia. Alhora que donem gràcies a Déu, com Maria, per totes les meravelles que el seu Esperit ha fet en aquest lloc, expressem la nostra fe en la continuïtat i actualitat d'aquesta acció avui mateix. Déu camina amb nosaltres, també en els camins foscos. Crec que estem convidats a dues actituds en aquest moment de cloenda del centenari: l'acció de gràcies (Magnificat) i la fe (Credo).

Magnificat i Credo, dues paraules que confio a la vostra meditació.
Moltes gràcies.

G. Maurice Berquet

Inici de l'any jubilar: bicentenari del naixement del beat Francesc Palau

El 29 de desembre de 2010 a les 7 de la tarda es va celebrar a la catedral de Barcelona la solemne Eucaristia de l'inici del bicentenari del naixement del beat Francesc Palau i Quer, ocd.

El cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va presidir l'eucaristia concelebrada per quatre bisbes i un gran nombre de sacerdots -entre ells pares carmelites- arribats de llocs diferents de la Península.

Les naus de la catedral gòtica de Barcelona es van omplir de fidels: gran nombre de germanes carmelites missioneres i carmelites missioneres teresianes, laics del CMS, amics i col·laboradors de les diferents obres apostòliques de les dues Congregacions religioses que tenen com a fundador el beat Francesc Palau.

En la salutació de benvinguda se'ns recordava els aspectes essencials de la persona i l'obra de Francesc Palau. Ho va fer amb l'antífona litúrgica de Nadal. «Un nen ens ha nascut, un fill se'ns ha donat...» En el naixement de Francesc Palau, també se'ns ha donat un do per a l'Església i per al bé del món.

El temple mostrava la seva bellesa amb la llum, la solidesa de la pedra, l'harmonia de les seves formes i el conjunt arquitectònic d'aquesta joia del gòtic català. La foto del P. Palau, carmelita apòstol i fundador, va ser adornada amb la llum procedent dels cinc continents on les germanes treballen i han sembrat la llavor de l'evangeli en la seva gent.

Francesc Palau va haver d'estar alegre en el cel en contemplar l'Església viva cantant com a poble en camí, escoltant amb atenció la Paraula de Déu, pregant i suplicant a Déu Tri i Un amb els escrits que ell ens va deixar en els seus recessos i reflexions. Una Església viva

formada per una assemblea variada i múltiple en la seva procedència, però reunida amb l'única finalitat de glorificar Déu per la vida d'aquest català que amb afany constant va treballar i lliurar la seva vida per amor a l'Església, la seva Estimada.

La bellesa i l'harmonia que envoltava tota la celebració va ser un cant de gratitud, una crida a seguir el camí de l'amor sincer al Déu que s'ha encarnat en el Fill de Maria i a l'home, tota persona redimida per Jesucrist. L'amor a Déu i els pròxims, units de forma inseparable, va quedar expressat en els diferents moments de l'Eucaristia.

El Senyor cardenal, en la seva homilia, ens va fer una semblança de la persona del P. Palau, carmelita descalç compromès en servei a l'Església. Creatiu i lluitador, enmig de les adversitats com el segle XIX va propiciar a l'Església. La pregària i la contemplació el van impulsar constantment a la lluita per la seva Estimada l'Església, Déu i el proïsme. Les dues famílies religioses que el tenen com el seu fundador prolonguen en la història el carisma de servei i amor a Crist en els germans necessitats d'ahir i d'avui.

En la pregària universal llegida per dues germanes, se'ns van anar recordant pensaments i frases palautianes que motivaven la súplica per l'Església, els que governen, els homes tots, els joves, els qui treballen, els allunyats de la pràctica religiosa, els qui pateixen... Tots els àmbits de la vida necessitem l'ajuda de Déu totpoderós per caminar en fe generadora de justícia.

Les ofrenes: llum, terra, síntesi d'una espiritualitat encarnada; *Mis Relaciones*, (escrits palautians) i el pa i el vi, van ser presentades amb tota solemnitat obrint-nos a nous significats en aquell marc d'assemblea en festa i gratitud.

Contemplar el nombrós presbiterat que conjuntament va elevar al cel la benedicció eucarística va ser un moment sublim d'adoració i agraïment a Déu per Jesucrist, etern sacerdot. Després de la

Consagració es va presentar l'adoració Arthi, dansa pròpia de l'Índia.

Els cants de la celebració van ser interpretats per la coral Etosca d'Aitona; l'assemblea va participar com a poble de Déu en marxa. En acabar el repartiment de la comunió, tres joves músics ens van ajudar amb la seva melodia a callar i contemplar en la seva bellesa la presència de Déu omnipotent que ens capacita per seguir col·laborant en la seva obra i agrair el que hem rebut.

Agustí Borrell, provincial dels carmelites descalços de Catalunya i Balears, al final de la missa, ens va llegir la carta del P. General de l'orde del Carmel Teresià encoratjant-nos a viure aquest any jubilar com una gràcia que ens orienti cap a una veritable conversió evangèlica i a seguir el camí de fidelitat carismàtica que el P. Palau ens va mostrar.

Dues germanes ens van recordar que aquest any jubilar també vol ser un any de compromís solidari. El que s'ingressi en un compte obert amb aquesta finalitat es destinarà a un projecte d'ajuda als germans necessitats d'Haití. A la missa de cloenda de l'Any Jubilar que se celebrarà, si Déu vol, a la parròquia d'Aitona (Lleida) el 29 de desembre de 2011, se'ns donaran a conèixer les aportacions que fem entre tots.

Amb gran alegria vam cantar tots l'himne SALVE FRANCISCO, PROFETA DE DÉU i ens vam acomiadar amb felicitacions i abraçades plens de la joia que ens havia regalat la preciosa celebració en què havíem participat.

A la plaça de la catedral, l'AMPA de l'escola Mare de Déu del Carme del Prat de Llobregat ens va oferir la seva música i la seva dansa amb la Carmeta i el Sisquet, els gegants de l'escola que van posar la nota festiva i popular sumada a la celebració dins de la catedral.

Amb tot el viscut, al cor i la ment de tots aquells que hi vam participar està ben viva la gratitud i el desig de veure honrat el beat Francesc Palau amb el reconeixement de la seva santedat.

Servei de documentació: “Carta a nuestras hermanas clarisas”

lesu communio
La Aguilera-Lerma, 24 de diciembre de 2010

Queridas hermanas:

La Madre Presidenta me invitó a escribiros; le agradezco sinceramente esta invitación que tanto deseaba. Dejo en sus manos esta carta para que ella os la transmita.

Deseo abriros el corazón y dirigiros esta carta en tono familiar y más confidencial que la nota informativa que salió en la prensa, dirigida a los que, movidos por el amor que nos tienen, solicitaban una información amplia de lo que estamos viviendo. Quiero compartir sencillamente con vosotras que la reciente decisión de la Santa Sede viene a reconocer y confirmar una forma de vida que ha recorrido antes un largo camino que se ha ido configurando paulatinamente.

Cuando alguien se propone escribir acerca de un designio de Dios, no encuentra palabras con las que expresar tanto bien recibido, sin mérito alguno. Explicar este hoy sería como pretender explicitar detalladamente la llamada al seguimiento de Jesucristo. Una sólo sabe reconocer que su corazón ha sido robado por el amor entregado de Dios, y que, encontrado el Tesoro incomparable, ya no puede más que avanzar en el camino que Él va indicando.

Siempre me han impactado las palabras de H. Urs von Balthasar, cuando sintió la llamada de Dios: «Tú no tienes que elegir nada, has sido elegido. Se te dará la vocación como tarea a desarrollar. No necesitas nada, se te necesita a ti. No tienes que hacer planes, eres una piedrecita de un mosaico ya existente. Todo lo que yo tenía que hacer era simplemente dejarlo todo y seguirle, sin hacer planes, sin el deseo de experimentar intuiciones particulares. Sólo debía estar allí, sencillamente quedarme quieto para que Él me tomara».

En verdad siento que el camino recorrido no ha sido fácil. Tampoco ha estado exento de cruz, pero ha sido necesario, porque el grano de trigo tenía que caer en tierra y morir para que despuntara y floreciese el fruto que Dios quería. A la luz de este momento, releo cómo nuestra forma de vida se tejía en el silencio de Nazaret. Es verdad que hoy estamos llenas de gozo, pero siento que es el mismo gozo que teníamos ayer y siempre, porque la alegría consiste en estar en la voluntad de Dios día tras día.

Un día, leyendo el artículo de Mons. Jesús Sanz Montes, franciscano, *El lugar eclesial del carisma de Santa Clara*, encontré estas palabras: «Ni Clara, ni Francisco sabían más. Por eso señala el biógrafo con gran agudeza: Francisco la conducirá al monasterio benedictino de San Pablo, no porque fuera ése el *locus charismaticus* de Clara, sino porque representaba un lugar seguro de espera *donec aliud provideret Altissimus* —hasta que el Altísimo dispusiera

otra cosa— (LegCl 8)». Confieso que al principio sentí alivio... ¿quizás sería esto lo que nos estaba pasando? Pero luego me dije: «No, esto no ha sido así para nosotras». Santa Clara estaba cierta de que ése no era su lugar; y de hecho, su estancia allí fue muy breve. Nosotras hemos abrazado de corazón el carisma franciscano, sin duda en medio de mucha fragilidad. Puedo afirmar que no hemos buscado «un lugar seguro hasta que el Altísimo dispusiera otra cosa»; en verdad no ha sido así.

Lo que alcanzo a discernir en este hoy es que Él ha querido que esta forma de vida, *lesu communio*, tuviese su cuna en la Orden Franciscana, y estamos muy agradecidas a Dios por este don; sólo Él sabe por qué, y quizá más tarde, e incluso posteriores generaciones, comprenderán.

Hemos tenido la gracia de beber intensamente en las fuentes de la espiritualidad franciscano-clariana, pero también es verdad que hemos sido formadas en el conocimiento de los Padres de la Iglesia. Además, ha sido muy decisiva en nuestra formación la persona y el Magisterio de nuestros Papas Juan Pablo II y Benedicto XVI, así como la rica tradición espiritual del patrimonio de santidad de la Iglesia, y los escritos de teólogos como Joseph Ratzinger, Hans Urs von Balthasar, Henri de Lubac, etc., quienes nos han ayudado a profundizar en nuestra experiencia concreta y en nuestro peregrinar en la fe.

Debo mi perseverancia a la Madre Clara

Tras veintisiete años desde mi entrada en el monasterio, me atrevo a afirmar que debo mi perseverancia en la vocación a la Madre Clara; en ella veo realizado el sueño de Dios sobre una mujer formada esposa y madre según el corazón de Cristo. Ella me ha confirmado con su vida que la sed esponsal de Cristo, que Él hizo arder en mi interior desde mi juventud, sólo se colma en Jesús, Vida nuestra, nuestro inseparable vivir.

Sus cartas han sellado en mí la certeza de que la consagración es un camino de plenitud, de bienaventuranza, vivido en un «amor incomparable» (Sta. Clara, Carta III), y esta certeza inquebrantable me ha sostenido en mi perseverancia.

Francisco y Clara me han mostrado el gozo del seguimiento a Cristo en una libertad envidiable.

«Pero ¿por qué no nos habéis informado antes?», nos preguntáis muchos

Nos han llegado constantes ecos y algunas cartas, preguntando: «¿Por qué no nos habéis informado antes?» Quiero deciros con toda sinceridad que nosotras ni siquiera nos hemos propuesto informar o no informar, sino que hemos dejado que la vida transcurriese, tratando de secundar siempre lo que Dios quería de nosotras.

El día 31 de mayo de 2010, como sabéis, vinieron las hermanas de nuestros monasterios de Burgos, y en ese encuentro les expusimos el momento que estábamos viviendo. Incluso sor María Javier, de Castil de Lences, hizo una crónica que se publicó en la revista *Hermanas Menores*.

Como comprenderéis, no se podía explicar íntegro el contenido de la forma de vida presentada al Dicasterio, porque, una vez que la cuestión estaba sometida a su estudio, era obligado guardar reserva para no prevenir el juicio de la Santa Sede ni interferir en él. Por tanto, ni a la Madre Presidenta, ni al Padre Asistente, ni a los demás miembros de la Orden pudimos informar de la marcha de este estudio, que ni siquiera nosotras conocíamos. Desde abril hasta finales de noviembre han sido meses de silencio por parte de la Congregación y, en consecuencia, también por nuestra parte, hasta que hablaron con nuestro Sr. Arzobispo D. Francisco Gil Hellín, el cual nos comunicó que la Congregación para la Vida Consagrada, con el beneplácito del Santo Padre, aprobaba lo que estábamos viviendo como un nuevo Instituto Religioso de derecho pontificio llamado *lesu communio* (Comunión de Jesús).

Quiero aclarar que la comunidad entera sí conocía íntegramente todo lo que se presentó en Roma; se leyó y explicó punto por punto con todo detenimiento en el Capítulo presidido por el Sr. Arzobispo, incluso a las novicias y postulantes. Después todas las hermanas votaron en secreto. Todos los votos fueron favorables para que fuera presentado a la Congregación lo

que allí se exponía, quedando totalmente abierto a su discernimiento. Todas las hermanas compartíamos la disposición de obedecer a la Iglesia, fuera cual fuera la resolución, para avanzar en la voluntad de Dios.

Otra pregunta insistente y dolorosa: «¿Por qué no repartís?»

Al ser cada vez mayor el número de hermanas, insistentemente nos llegaban voces desde dentro de la Iglesia: «¿Por qué no repartís? Algunos monasterios se extinguen por falta de vocaciones, ¿por qué no los ayudáis para que no se cierren? ¿Acaso queréis crear algo diferente?» Hubo quienes incluso nos aconsejaban que no recibiésemos más vocaciones, si en verdad amábamos a las jóvenes, mientras no tuviésemos claro qué íbamos a vivir... Estas voces, día tras día, a la vez que nos hacían sufrir, nos han hecho mucho bien, porque nos han ayudado a arrodillarnos con la súplica de san Francisco: «Señor, que realicemos tan sólo tu simple y puro querer», sin pretensión que lo empañe o eclipse.

En conciencia, no podíamos repartirnos, sencillamente porque no era la voluntad de Dios, y creo que está claro a la luz de este hoy.

Pero creedme que lo que más nos ha hecho sufrir era el reproche que algunos expresaban en términos semejantes a estos: «Vosotras no hacéis bien a las Clarisas, porque no mostráis su verdadero rostro...» Y quizá tenían razón, pero nosotras no podíamos dar ningún paso si el Espíritu de Jesús no lo indicaba.

Quiero confiaros, para que estéis informadas de primera mano, e incluso podáis responder a quienes os preguntan, que nos ha sorprendido dolorosamente oír no pocas veces que hemos recibido a nuestras hermanas de Briviesca y de Nofuentes para quedarnos con su patrimonio, y que nos hemos aprovechado del Santuario de La Aguilera. La sencilla verdad es que nuestras hermanas de Briviesca y Nofuentes fueron informadas de lo que estábamos viviendo y de lo que nosotras conocíamos hasta el día que vinieron. Nos parecía un deber de conciencia explicárselo con toda claridad antes de dar el paso; y ellas, con humildad y libre decisión, insistieron en venir a nuestra comunidad.

En cuanto al Santuario de La Aguilera, en el Comunicado se explican brevemente las condiciones en que pudimos comenzar a usarlo, y estamos agradecidas a los Hermanos Franciscanos, que se avinieron primero a cederlo y, posteriormente, a vendérselo.

Duda de las jóvenes vocacionadas: «¿Por qué aquí sí y no en otro lugar?»

Creo que es oportuno daros a conocer lo que una tras otra expresábamos en conciencia antes de dar el paso a la profesión, porque «el corazón sangraba» al no acabar de identificarse con la forma de vida en la que habíamos entrado.

Las nuevas jóvenes vocacionadas, que llamaban a nuestra casa acuciadas por la sed de Cristo, pronto manifestaban: «¿Por qué siento la llamada a consagrarme únicamente aquí?, ¿por qué veo en vosotras lo que quiero vivir y ponéis nombre a lo que yo tengo en el corazón? Sólo sé que tengo esta certeza —decían—, pero no sabría responder a la pregunta que tantos me hacen: “Si te sientes llamada a ser Clarisa, podrías vivir en cualquier monasterio de Damas Pobres...”, pero la realidad no es así».

Durante los años en que he sido maestra de novicias, era testigo de cómo las hermanas se entregaban gozosas el día de su Profesión Solemne con un «sí» para siempre a Cristo y a su voluntad, pero es verdad también que me decían: «Yo profeso lo que vivimos, esta realidad, pero no me identifico con la Regla y las Constituciones de las Hermanas Clarisas»... Yo les decía: «Hija, nosotras somos Clarisas, llevamos este hábito y hemos profesado esta Regla, esto es lo que hay; si quieres, lo tomas y si no... puedes irte». Jamás se ha sostenido a nadie hablándole de la posibilidad de comenzar un nuevo camino.

Lo más bello es que profesaban en total libertad, tras haber abierto con transparencia a los superiores y sacerdotes sus inquietudes.

Nosotras, sin más, confiábamos en que era Él mismo, y a su tiempo, el que tenía que desvelarnos a todas y a cada una lo que ya estaba realizando. Es verdad que Dios no pone

ningún deseo en el corazón que no vaya a cumplir, pero es necesario saber esperar. Se trataba de dejar a Dios que hiciese su camino; a nosotras nos tocaba arrodillarnos y secundar lo que Él quería, dejar nuestra vida en sus manos y vivir en obediencia sencilla cada día, con la confianza de que Él nos mostraría lo que quería de nosotras.

Nos queda una gran paz, porque Dios siempre ha tomado la iniciativa

Al leer hoy nuestra historia de salvación concreta, me llena de gozo ver que la iniciativa y el tiempo siempre han sido de Dios.

Éstos son, en síntesis, los pasos sucesivos de este peregrinar.

Como sabéis, a partir de 1994 el crecimiento de hermanas fue muy rápido y «amenazaban con estallar» las paredes de nuestro monasterio de Lerma, que podía albergar, como mucho, a treinta y tres hermanas, y en el que hemos llegado a vivir hasta ciento treinta y una hermanas. Tras muchas «noches de búsqueda» de un lugar para acoger a las hermanas presentes y a las que insistentemente mendigaban a nuestra puerta vivir junto a nosotras, sólo se nos abrió con realismo un lugar. Digo «con realismo», porque un bienhechor, de forma espontánea, prometió ayudarnos a reconstruir este convento concreto de La Aguilera (Burgos), Santuario de San Pedro Regalado. Así se manifestó el camino de la Providencia, que suponía tener las dos casas en nuestra propia diócesis de Burgos.

Estábamos ya deseando venir a vivir a La Aguilera. Llevábamos casi 3 años en obras preparando este lugar. El paso, que era «obligado dar» por el número de hermanas, exigía pedir un permiso al Prefecto de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada, Cardenal F. Rodé, en orden a que nos concediese «ser una única comunidad Lerma-La Aguilera en dos sedes diferentes con un solo gobierno».

En este momento vino a visitarnos nuestro Sr. Arzobispo; no puedo dudar que fue movido por el Espíritu Santo. Hoy nos parece ver cómo Dios tomó la iniciativa en la persona del pastor que Dios había dispuesto para ser guiadas y que, desde el primer momento, se volcó en ayudarnos.

Era mayo y, con ocasión de administrar el Sacramento de la Confirmación en la parroquia de Lerma a algunos jóvenes, quiso visitar los tres monasterios de clausura del pueblo y manifestó el deseo de verme a solas con motivo de mi reciente elección de Abadesa en marzo, para alentarme en la nueva andadura.

Estuvimos dialogando menos de media hora, y sólo puedo decir que, por designio de Dios, mi corazón descansó en él, porque pude abrir lo que estaba sucediendo en nuestro monasterio de un modo, creo, que hasta entonces Dios no había querido que abriese; os confieso que había hecho algunos otros intentos, pero todo, una vez más, me confirma que el tiempo y la hora son de Dios.

Me insistió en que era un tiempo en el que había que orar intensamente para saber discernir en verdad qué quería el Señor de nosotras en este acontecer concreto. Su invitación a orar y a esperar en Dios me llenó de alegría, y vuelvo a afirmar que, sobre todo, el corazón descansó. Sin duda que en este camino y en este momento necesitábamos más que nunca ser acompañadas, porque sólo en obediencia podríamos seguir avanzando en el designio de Dios, bajo el impulso del Espíritu de Jesús, en total transparencia y filial confianza ante la Madre Iglesia, en cuyo seno hemos nacido y queremos vivir.

En este nuevo paso, llevábamos bien grabadas a fuego las palabras de santa Clara: «Vivid siempre fieles y sujetas a los pies de la Madre Iglesia».

El 27 de junio llegó la contestación del Prefecto de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada. Nos llenó de gozo su respuesta paternal y llena de caridad. En ella nos decía: «Este Dicasterio ha decidido acoger la instancia en espera de que la Comunidad llegue serenamente a una mayor claridad respecto a lo que se sienten llamadas a realizar. Tal concesión es válida por tres años, con el ruego de enviar anualmente una relación a este Dicasterio».

Volvimos a tener un encuentro, y el Sr. Arzobispo me manifestó su gozo por esa acogida del Dicasterio a nuestra petición, y con más fuerza me insistió en la necesidad de ir definiendo lo que estábamos viviendo, y me dijo: «Madre, creo que esta realidad nos desborda; necesitaríamos un buen canonista de la Madre Iglesia que nos ayude a dar forma y a expresar esta “realidad ya hecha cuerpo”... Sois muchas hermanas y la Congregación, ante “una solicitud muy particular”, como os decía en su respuesta, os pide que os vayáis definiendo... Si quieres, me pongo en camino y llamo a la puerta de un canonista en el que he pensado».

Ante ellos, Madre Blanca y yo, en la medida que el Espíritu nos permitía, abrimos con sencillez nuestro corazón, ciertamente no buscando discernimiento sobre nuestra vida personal, sino sobre lo que Dios estaba obrando en la comunidad. Ellos no trataron más que de ayudarnos a buscar la voluntad de Dios en este peregrinar bajo el soplo del Espíritu.

A lo largo de este año hemos tenido los encuentros necesarios con el Sr. Arzobispo. Él me repetía: «Sin prisa, Madre, pero hay que trabajar y avanzar en este discernimiento». Yo le preguntaba con mucho temor y respeto: «¿Usted cree que es la hora de presentar esto, padre?»

Y para que en nada nos buscáramos a nosotras mismas, seguimos dejando este discernimiento abierto a nuestra amadísima Iglesia, a quien debemos todo lo que somos y tenemos, sin pretensión ni prisa, porque nada nos impedía ya, en el hoy de su gracia, ser de Cristo y querer cada día más su voluntad.

Como veis, creemos que en esta realidad en la que nos hemos visto inmersas no ha habido ninguna planificación previa, sino que hemos querido ir dando respuesta a lo que el Señor iba y va haciendo. Primero la «obligación» de vivir en otro lugar por el número de hermanas y, por tanto, de escribir a la Congregación; y después ni siquiera fuimos nosotras las que llamamos a la puerta de nuestro Sr. Arzobispo pidiéndole discernimiento en este momento; creo que ni nos atrevíamos, aunque lo deseábamos con todo el corazón.

Todo pertenece a Jesucristo, también el tiempo de espera. Era necesario que su designio sobre nosotras fuera madurando.

Nosotras somos las primeras sorprendidas por este designio de Dios

Como ya sabéis, junto a la afluencia de vocaciones, a la vez se fue dando otro fenómeno. Sobre todo a partir de 1994, comenzaron a venir, sin convocarlos, numerosos grupos, peregrinos sedientos en cuyo corazón ardía un deseo: «Queremos ver a Jesús» (Jn 12,21); querían compartir la fe y, por ello, los locutorios del monasterio se abrían para dar testimonio, y también se invitaba a la oración.

De Roma nos pidieron hacer una estadística de este acontecer, y calculamos que en seis meses habían pasado catorce mil personas, sin contar las visitas privadas de las hermanas; la mayor parte de ellos eran jóvenes en búsqueda.

Ahora entendemos mucho más por qué nos han impactado siempre estas palabras de Juan Pablo II pronunciadas en Ávila a las contemplativas en 1982: «Consientan vuestros monasterios en abrirse a los que tienen sed. Vuestros monasterios son lugares sagrados y podrán ser también centros de acogida cristiana para aquellas personas, sobre todo jóvenes, que van buscando una vida sencilla y transparente en contraste de la que les ofrece la sociedad de consumo».

Sentimos que nuestra llamada es ser por entero esposas de Cristo, consagradas, con la misión de ser una casa abierta, posada del Buen Samaritano, para hacer presente, en la comunión, a Jesús Resucitado a tantos peregrinos que llaman día y noche a nuestra puerta, y así los que están sedientos y heridos puedan encontrarse con Jesucristo Redentor y experimentar que han sido acogidos en la oración y presentados al Padre, esperados como hijos por la Madre Iglesia; queremos ser lugar de encuentro para avivar en comunión nuestra fe, hasta hacer arder el deseo de santidad como plenitud de vida.

Y este peregrinar de gente sigue sucediendo cada vez más. Nosotras no hemos elegido el modo de dar la vida.

En nada sentimos negación de un carisma radiante

Creemos firmemente en la vocación íntegramente contemplativa; es más, creemos que es la corriente subterránea que sostiene todo vivo y cuida el florecer de todas las realidades de la Iglesia; esto, hemos tenido el privilegio de verlo y vivir en ello.

Es imposible sentir la negación de un carisma radiante como es el de las Damas Pobres de Santa Clara, que en su seno ha generado grandes santos en la Iglesia; no se trata de una negación, sino de una afirmación de un designio concreto de Dios sobre nosotras.

Sólo tenemos agradecimiento por todo el bien recibido

A nosotras mismas, pobrecillas, no deja de sorprendernos esta llamada y, sobrecogidas y agradecidas, nos sentimos impulsadas a corresponder al don de Dios. Por ello, nos postramos conscientes de la gran responsabilidad que conlleva este momento, pero vivimos en la plena confianza de que el que inició esta obra, Él mismo la llevará hasta el fin. Suplicamos vivamente vuestra oración, para que no malogremos su designio sobre nosotras y nos dejemos siempre hacer por Él.

Sólo tenemos agradecimiento hacia la Orden Franciscana por todo el bien recibido, agradecimiento que esperamos saber transmitir a las futuras generaciones, porque en la voluntad de Dios no hay ruptura de corazón.

Perdonadnos el sufrimiento que, sin pretenderlo, o a causa de nuestra fragilidad, os hayamos causado.

Pedimos a Dios seguir viviendo en comunión, ofreciéndonos unos por otros. Que la Virgen María, Madre y Maestra nuestra, interceda por todos.

Gracias, Jesucristo,
gracias, Madre Iglesia,
gracias, hermanas.

Siempre una vida: Jesús y su voluntad,

Hermana Verónica M^a

Xarxes solidàries: propera reunió

Data	18 de gener de 2011, dimarts
Hora	7 de la tarda
Lloc	Burgos, 70 – Sant Vicenç dels Horts

LinkCat

El web de l'URC ha estat indexat gratuïtament a **LinkCAT. LinkCAT Índex classificat**, és un cercador i directori de webs i empreses de tot el territori català, classificats per temes/sectors i regions.

Comissió Permanent de l'URC: propera reunió

Data	14 de gener de 2011, divendres
Hora	11.30 del matí
Lloc	Seu de l'URC, Plaça Urquinaona, 11, 2n 2a. Barcelona.

Església de Barcelona

Jornada Mundial de les Migracions 2011

Seminari Conciliar de Barcelona

Diputació 231 L1-L2 Universitat

Basilica de Sta Maria del Pi

Plaça del Pi L3 Liceu

- 12:00 **Benvinguda** Bienvenida
12:30 **Xerrada i treball de grups** Charla y trabajo de grupos
"La Paraula de Déu en la vida de la Comunitat"
a càrrec de Rafael de Sivatte
14:00 **Dinar** Comida
15:30 **Temps per Compartir** Tiempo para Compartir

* **Hi haurà servei de guarderia**
Habrà servicio de guardería.

diumenge 23 de gener

Caminem junts en la diversitat IX Trobada Diocesana

- 17:00 **Pregària** Oración
18:30 **Visita dels Pessebres** Visita de los Belenes
> **Parròquia de Betlem** carrer del Carme 2 - la Rambla
20:00 **Missa dels Pobles** Misa de los Pueblos
> **Parròquia de Santa Mònica** la Rambla 9

Delegació de Pastoral Social
Rivadeneyra, 6 8è
(+34) 933176397
delpassocial@yahoo.es

Cicle de cinema sobre pobresa i exclusió

Pel·lícula: **ENDEUTATS**

Data: 18 de gener, dimarts, a les 21 hores

Lloc: Cines Alexandra (Rbla. Catalunya, 90 – Barcelona)

Durada: 60 minuts + diàleg posterior

Reserva d'entrades: activitatsaritasbcn.org

Diàleg amb Ferran Vidal, director del documental, i Carlos Losada, doctor en ciències empresarials, ex-director d'ESADE i membre de Cristianisme i Justícia.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urb@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urb.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urb@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urb@confer.es / Secretaria: urb.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urb@gmail.com
<http://urb.confer.es>